

Ἀξιωματικοὶ τοῦ ἱππικοῦ — πλῆθος — κάμνουν ἱππικὸν περίπατον κατὰ τὴν ἀκτὴν τοῦ Φαλήρου.

Εἰς περίεργος ἔρωτά :

— Ἄπ' ἰδῶ πᾶνε σ' τὰ Γιάννινα ;

Ἐραία παρομοίωσις τῶν ἑορτῶν μας ἐγένετο ὑπὸ τοῦ φίλου μας Α. Μ.

Ἡ Ὀμοιάζουμε λέγει τὸν πτωχὸν ἐκεῖνον ὅστις ζητεῖ χρήματα — ὅπως ἡμεῖς ζητοῦμεν Ἡπειροθεσσαλίαν — καὶ ἅμα τοῦ δώσουν πηγαίνει καὶ τὰ πίνει. Μὲ τὴν διαφορὰν ὅμως, ὅτι ἡμεῖς ἤπιαμε μὲ πίστωσιν, χωρὶς νὰ τὰ πάρουμε.

— Πῶς σοῦ φαίνεται ἀπὸ μακρὰ τὸ ὑποβρύχιον τοῦ Γρυπάρη ; ἤρῳτα εἰς πρᾶ τὴν φαληρικὴν ἀκτὴν.

— Πῶς νὰ μοῦ φανῇ ; Ὁ ἄνθρωπος ἐναυπήγησε πλωτὸν φρενοκομεῖον, μπῆκε μέσα καὶ κάθεται.

ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ ΦΥΛΛΟΝ

ΤΡΙΔΙΠΛΟΝ

ΜΕ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΝ ΚΩΜΩΔΙΑΝ

ΤΑ ΣΚΑΝΔΑΛΩΔΗ ΕΠΙΘΕΤΑ

ὑπὸ ΣΦΙΓΓΙΟΣ

ΦΑΛΗΡΟΝ.

Οἱ Κώδωνες τῆς Κορνεβίλλης εἶναι τὸ πλέον παλαβὸ κομμάτι τοῦ γαλλικοῦ Répertoire. Καὶ ὡς μουσικὴ καὶ ὡς βωδεδίλλειον. Κάμνουν μεγάλην ἐντύπωσιν κατὰ πρώτην

φορὰν διὰ τὸ ἀπρόσπτον καὶ τὸ ὅτι θέλεις τῆς μουσικῆς καὶ τὸ παράξενον τῶν διαφορῶν σκηνογραφιῶν. Τὸ περίεργον δὲ εἶναι ὅτι ὄχι μόνον ἡ μουσικὴ εἶναι εἶδος τι δένδρου τῶν Χριστουγενῶν, ἀπὸ τοῦ ὁποῖου ὁ κ. Πλανκὲτ ἐκρέμασε χίλια παιγνιδάκια καὶ κοσμήματα ἀπὸ σπουδαῖα καὶ κωμικὰ μελοδράματα, ἀλλὰ καὶ ἡ κωμωδία αὐτὴ καθ' ἑαυτὴν περιέχει κωμωδίαν, φάρσιν, εἰδύλλιον, δράμα, τραγωδίαν.

Τοιοῦτου ἔργου ἡ ἐπιτυχία ἐξαρτᾶται ἐκ τῶν διαθέσεων ἐν αἷς εὐρίσκεισαι δυνατὸν νὰ σὲ παιδρύνῃ, δυνατὸν νὰ σοῦ φέρῃ ὕπνον, μελαγχολίαν, ἀηδίαν, ἡδονὴν, γέλοια, ἀπὸ ὅλα.

Ἐργον τόσῳ ἀνόητον δὲν ἀνθίσταται εἰς σπουδαίαν κρίσιν. Ὁ κ. Μορὸ εἶχε προορίσει τοὺς Κώδωνας διὰ τὰ παιδιά, καὶ μὰ τοὺς Κώδωνας δὲν εἶχε ἄδικον· ἀλλὰ καὶ ὁ κ. Νικολάσις ἔχει δίκαιον, διότι ὅλοι τοῦ Φαλήρου οἱ θαμῶνες — οἱ περισσότεροι τέλος πάντων, εἴμεθα παιδιά, ἄθῳα, ἄκακα, φιλόγελα, φιλοπαίγμονα, φιλοθόρυβα. Παιδιά μᾶς κάμνει ὁ ἄηρ τοῦ Φαλήρου, ὁ λεπτός ὡς χνοὺς ῥοδακίνου, ὁ καθαρὸς ὡς ἔνδυμα ἀγγέλου, ὁ γλυκὺς ὡς ἡ ματιὰ τῆς βασιλίσσης τοῦ Φαλήρου (Ἴδε Ἀράχνην) ἢ ὡς ἡ ῥωσικὴ γλῶσσα ὅταν τὴν προφέρωσι: χεῖλην χαρωπῆς κορασίδος. Δὲν σᾶς τὴν λέμε. . .)

Ἦτο καὶ ἡ ἐκτέλεσις τῶν Κωδῶνων παλαβὴ ὡς αὐτοὶ ὑπὸ μουσικὴν καὶ δραματικὴν ἔποψιν. Ἐβλέπετε ἐκεῖ τὸν Λασβὶν τόσον ξένον τοῦ προσώπου του, ὡς νὰ ἐνέδυσεν τὸν Στεφανίδην γυναικεῖα ῥοῦχα. Ὁ Μορὸ τραγουδοῦσε ἄχρεῖτα, ἔπαιζε ὅμως ὠραῖα· ὁ Λασβὶν παίζει ἄχρεῖτα, ἀλλὰ τραγουδεῖ περίφημα. Νὰ τὸν ἰδῆτε ὅμως παίζοντα, ὡ! θὰ γελάσητε ἐάν δὲν εἴσθε βλάκες καὶ νομιζήτε ὅτι μόνον ἐκ συμβάσεως καὶ ὅταν γελᾷ ὁλος ὁ κόσμος πρέπει νὰ πιθηκίζητε καὶ σεῖ; τὸν γέλωτα· ἀδέξιος, δυσκίνητος, μὲ γελοῖαν μεσημβρινὴν προφορὰν, χάνεται ἐντὸς τοῦ χοροῦ, καὶ φαί-

εἰς τὸν θαυμασμὸν δὲν εἶχον τὸν καιρὸν νὰ κακολογῶσιν. Ἐπῆρχον ὅμως καὶ τινες, οἵτινες δὲν ἐλάλουν μετὰ τῆς αὐτῆς εὐλαθείας περὶ αὐτῆς.

Ὁς συνήθως συμβαίνει εἰς τοὺς νεοπλούτους φροντίζουσιν ἅπαντες νὰ τοῖς εὐρωσι νύμφην καὶ ὁ βαρῶνος Ταρβῶ, παλαιὸς φίλος τοῦ θανόντος Κόμητος, νομίζων ὅτι ἐβλεπεν αὐτὸν ἀναβιώσαντα εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ Ἀμεδαίου ἐσκέφθη νὰ τῷ προτείνῃ τὴν χεῖρα τῆς θυγατρὸς του. Ὁ βαρῶνος, πατὴρ φιλόστοργος καὶ ψυχὴ εὐγενὴς, εἶχεν ἀπὸ πολλοῦ ἀποσυρθῆ τῆς πολιτείας καὶ ἔζη ἰδιοτεύων. Ἦτο ἐξήκοντα ἑπτὰ ἔτων, εὐσταλὴς ὅμως καὶ ὑγιής, ἐκτὸς ἐλαφρῶν τινων ρευματισμῶν, οἵτινες τὸν ἠνώχλουν τὸν χειμῶνα. Ἦτο λευκὸς τὴν κόμην καὶ τὸ γένειον, ἀλλὰ ζωηρότερος τῶν ἐρήθων τῆς νέας γενεᾶς. Τὴν ἡμέραν ἐκαλλιέργει τὰ λείρια καὶ τὰς ὀρτανσίας του εἰς τὸν κήπον του, τὴν νύκτα ἐκλείετο εἰς τὴν βιβλιοθήκην του καὶ ἐμελέτα ἢ συνέγραφεν ἀπομνημονεύματα τῆς ἐπαναστάσεως τοῦ 1848, τὰ ὁποῖα ὅμως ἀφῆκεν ἡμιτελῆ. Ἐβροντίζε δὲ συγχρόνως περὶ τῆς ἀνατροφῆς τῆς θυγατρὸς του, ἥτις ὑπῆρξεν ὀρφανὴ ἐκ τῆς παιδικῆς τῆς ἡλικίας. Καὶ ἡ Βέρθα — οὕτως ἐκαλεῖτο ἡ θυγάτηρ — δεκαεξέτις ἀγγελοῦ ἦτο ἡ μόνη του παρηγορία καὶ σύντροφος. Ὁ βαρῶνος λοιπὸν Ταρβῶ, ἀφοῦ ἀνεύωσεν μετὰ τοῦ ἀνεψιοῦ τὴν φιλιαν, ἣν εἶχε πρὸς τὸν θεῖον, ἔσπευσε νὰ προκαταλάβῃ τὸν Ἀμεδαῖον ὑπὲρ τῆς θυγατρὸς

του καὶ ὁ νέος Κόμης τοῦ Σαιν-Μῶρ ἐλπίζων νὰ αὐξήσῃ ἐκόμη τὴν περιουσίαν του ἐφαίνετο διατεθειμένος νὰ δεχθῆ τὸ προτεινόμενον συνοικέσιον.

Ἡ Βέρθα ἠγνόει ταῦτα· ἀλλ' ὑποπτευομένη τὸν πατέρα της, ἀνεμενον ἐναγωνίως τὴν ἐπάνοδον τοῦ Ἐδουάρδου Δαρναί. Ὁ Δαρναί εἶχεν ἐντιμον ὄνομα, ἦτο νεανίας ὠραῖος, εὐγενὴς τὴν καρδίαν, ὅσον καὶ τὴν μορφήν, εἶχε περατώσει τὰς σπουδὰς του εἰς τὴν σχολὴν τῆς νομικῆς τῶν Παρισίων. Ἀλλὰ ταῦτα πάντα δὲν ἦσαν ἱκανὰ ν' ἀντιπαλαίσωσι κατὰ τῶν ἐσκωριασμένων ἰδεῶν καὶ προλήψεων τοῦ βαρῶνου, ὅστις ἐλάτρευε τὰ ὀνόματα καὶ τὴν ἀριστοκρατίαν, ἰδίως δ' ἐνεθυμεῖτο μετὰ ψυχικοῦ ἄλγους τὸν χρυσοῦν αἰῶνα τῆς αὐλῆς τοῦ Λουδοβίκου Φιλίππου. Οὕτως ὁ ἔρωσ αὐτῶν ἐμενε κεκρυμμένος καὶ ἡ Βέρθα ἠναγκάζετο ν' ἀποποιῆται ἐκάστοτε τὸν γάμον, ὁσάκις νέου τινὸς ὑποψηφίου παρουσιάζετο τὸ ὄνομα.

Ὁ κόσμος λοιπὸν τοῦ Βαινσαίνου καὶ ἰδίως ἡ συνοικία ἐκείνη εἶχε θέμα ὀμιλίας. Οἱ ἐξ ἐπαγγέλματος καταγινόμενοι εἰς τὰς ἀλλοτρίας ὑποθέσεις, καὶ τοιοῦτοι ἀπαντῶσι πολλοὶ εἰς τὰς μεγάλας πόλεις, ἀλλ' ἰδίως εἰς τὰς μικρὰς, εὐρίσκον τροφήν, πρὸ πάντων δὲ αἱ γυναῖκες, αἵτινες πρὸ τῆς ἐφευρέσεως τῆς τυπογραφίας ἦσαν ἀναμφιβόλως αὐταὶ αἱ ἐφημερίδες τῆς συνοικίας.

Ἐἴκοσιν ἤδη ἡμέραι εἶχον παρέλθει ἀπὸ τῆς ἐγκαταστά-